Байка №178 — «Жив у місті багач, на ім'я Мирон.»

Жив у місті багач, на ім'я Мирон.
Я ім'я вставив тут не для того, щоб вірш наповнити;
Ні, таких людей не завадить ім'я пам'ятати.
На багача кричать з усіх боків
Сусіди; та навряд чи сусіди й неправі,
Що, мовляв, у нього в скриньці мільйон —
А бідним ніколи не дасть копійки він.
Кому не хочеться нажити доброї слави?
Щоб розмовам про себе дати інший оберт,
Мирон мій розпустив у народ,
Що жебраків віднині годуватиме він по суботах.
І справді, хто б не прийшов до воріт —
Вони не замкнені ніяк.
«Ох!» — подумають: «бідолаха розорився!»
Не бійтеся, скупий умудрився:
У суботу з ланцюга він спускає злих собак;
І жебракові не те щоб пити чи наїдатися, —
Дай Боже здоровому з двору забратися.
Тим часом Мирон пішов ледь не у святих.
Усі кажуть: «Не можна Мирону надивитися;
Шкода тільки, що собак таких він тримає злих
І важко до нього добратися:
А то він радий останнім поділитися».

Видно, мені часто траплялося,
Як доступ нелегкий у високі палати;
Та тільки все собаки винні —
Мирони ж самі осторонь.